

**МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
СУМСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ФАКУЛЬТЕТ ІНОЗЕМНОЇ ФІЛОЛОГІЇ
ТА СОЦІАЛЬНИХ КОМУНІКАЦІЙ**

СОЦІАЛЬНО-ГУМАНІТАРНІ АСПЕКТИ РОЗВИТКУ СУЧАСНОГО СУСПІЛЬСТВА

**МАТЕРІАЛИ ВСЕУКРАЇНСЬКОЇ НАУКОВОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ ВИКЛАДАЧІВ,
АСПІРАНТІВ, СПІВРОБІТНИКІВ ТА СТУДЕНТІВ**

(Суми, 21-22 квітня 2016 року)

Суми
Сумський державний університет
2016

Уже на ранних этапах обучения иностранному языку необходимо знакомить студентов с устойчивыми словосочетаниями данного языка. Работа над фразеологизмами в иноязычной аудитории расширяет активный фразеологический запас иностранцев, помогает правильному пониманию русской речи в любых ее проявлениях и свободному владению ею.

Методические приемы изучения фразеологических единиц иностранцами предполагают метод сопоставления с фразеологией родного языка. Сравнительно-сопоставительный анализ образного и смыслового содержания русских фразеологизмов и соответствующих фразеологизмов в родном языке учащихся имеет большое значение в практике преподавания русского языка как иностранного. Поиск эквивалента русскому фразеологизму в родном языке помогает точнее понять значение фразеологического оборота, сферу его использования, расширить ассоциативное восприятие устойчивых сочетаний неродного языка.

Сопоставительное изучение устойчивых словосочетаний двух языков продуктивно и в лингвострановедческом аспекте, поскольку таким образом страноведческие сведения включаются в процесс обучения путем соотнесения ФЕ. Сопоставление с фразеологизмами родного языка учащихся помогает выявить специфику русских устойчивых словосочетаний и избежать ошибок в понимании и использовании фразеологических единиц.

СЕКЦІЯ 4

ФІЛОСОФІЯ ДОБИ ГЛОБАЛІЗМУ ТА ПОСТМОДЕРНІЗМУ

ЗАГАЛЬНИЙ ОГЛЯД СУЧАСНИХ ДЕРЖАВНИЦЬКИХ ТЕОРІЙ

*Биряк Л.П., студентка групи Ю-41
(Сумський державний університет),
Синах А.О. доц. кафедри ФПІ
(Сумський державний університет)*

На сучасний період (XX-XXI ст.) припав розвиток та реалізація політичних вчень, висунутих в попередні періоди. Між консерваторами, лібералами, соціал-демократами та соціалістами спостерігається зближення позицій з багатьох питань. Появляються нові форми відомих політичних ідеологій.

У XX ст. ідеї марксизму набули подальшого розвитку в марксизмі-ленінізмі, троцькізмі, маоїзмі, «нових лівих», єврокомунізмі. У країнах Азії, Африки та Латинської Америки національний соціалізм,

висуновши ідею «третього шляху» на протигагу капіталізму та радянському соціалізму, намагався поєднати соціалізм з місцевими релігіями та традиціями.

У Західній Європі та США «нові ліві», які вважали своїми ідейними натхненниками Ж.П. Сартра, Г. Маркузе, Е. Фромма, Т. Адорно, оцінювали західне суспільство як тоталітарне та репресивне. Майбутня революція повинна складатися з п'яти складових: економічна революція зруйнує «суспільство споживання»; політична – систему, що перетворює людину в автомат, яким можна маніпулювати; національна – звільнить національні меншини від експлуатації білої більшості та народи «третього світу» – від експлуатації Заходу; сексуальна – зруйнує буржуазну сім'ю; «психоделічна революція» шляхом поширення наркотиків та рок музики зруйнує «буржуазну індивідуальність».

Європейський екосоціалізм визначив соціалізм як шлях до розв'язання екологічних проблем. Соціалізм на перше місце ставить такі цінності як рівність, соціальну справедливість та солідарність, що можуть утвердитися тільки в умовах всебічної демократизації суспільства.

Неолібералізм намагається покласти на державу обов'язки розробки та здійснення загальної стратегії економічного розвитку, вирішення економічних проблем, усупереч попереднім уявленням про невтручання держави в суспільне життя.

Неоконсерватизм наполягає, що політичні рішення повинні прийматися не в групових інтересах, а на користь усієї нації [1, 147].

У ХХ-ХХІ ст. інтенсивно розвиваються наукові концепції вивчення окремих політичних явищ та процесів.

Концепція постіндустріального суспільства («індустріальне суспільство» – термін Сен-Сімона, концепція О. Конта) та її новітня модифікація – «інформаційне суспільство» розробляли Д. Белл, Г. Кан, З. Бжезинський, Дж. Гелбрейт, А. Турен, О. Тоффлер. В її основі лежить ідея про те, що технологічні зміни притягують соціальні. Інформаційному суспільству відповідають нові функції науки, освіти, охорони здоров'я, культури, що трансформуються у самостійну продуктивну сферу. Вирішального значення набувають інформаційні технології, а власність, як критерій соціальної диференціації, поступається місцем освіті та знанням. Суспільство поділяється на технократичну еліту та маси, якими можна керувати.

Концепції політичного плюралізму базуються на теорії справедливості Е. Дюркгейма; вони стверджують, що сучасне суспільство, складається з неантагоністичних верств, держава ж виступає у ролі арбітра між силами-конкурентами.

Концепції влади і бюрократії досліджують функції та структуру організації, намагаючись відповісти на запитання про легітимізацію

бюрократичної влади, її відносини з демократією. Р. Міхелс висунув концепцію неминучості олігархічного переродження демократичних партій та систем. Концепції тоталітаризму – Х. Арендт, Ф. фон Хайек, Х. Ортега-і-Гассет, М. Бердяєв – трактують тоталітаризм як суспільство, що перетворює особу на автоматизованого індивіда, представника згуртованої насильством та ідеологічними маніпуляціями маси.

На сучасному етапі в центрі уваги політологів залишається державна влада. Разом з тим зростає значення «наднаціональної» політики та рухів за емансипацію особи. У категоріях нового інституціоналізму, комунітаризму, теорії раціонального вибору, постмодернізму, політика постає як політичний ринок, де відбувається обмін контрольованими ресурсами. Вона інтерпретується як «система комунікативних дій», як сукупність поведінки та відносин між акторами, як раціональний вибір політичних суб'єктів, як політична гра. Політика пропускається крізь призму групового сприйняття «уявних спільнот» політично емансипованих людей, які намагаються виробити вільний вибір та домогтися, спираючись на колективну солідарність, «емоційної влади». У кінці ХХ ст. з'явилися нові парадигми політики, що відображають нове співвідношення сил між людиною та державою – центральною проблемою досліджень стає особа. [2, 218].

Отже, у другій половині ХХ століття в політичній науці починається постбіхевіористський етап, зміст якого у прагненні подолати крайній емпіризм американської політології, використовувати європейські традиції фундаментальних теоретичних досліджень. Цей етап у розвитку політичної науки є досить плідним. Створено безліч концепцій, за допомогою яких досліджуються явища політичного життя аж до теперішнього часу: теорії політичних систем, політичного плюралізму, політичного елітизму, тоталітаризму, конфлікту і консенсусу і ін.

1. Федущак-Паславська Г.М. Історія політичних та правових учень. Навчально-методичний посібник для студентів юридичного факультету / Г.М. Федущак-Паславська. – Львів: ЛНУ ім. І. Франка. – 2008. – 288 с.

2. Демиденко Г.Г. Історія вчень про державу і право: підручник / за ред. проф. Г.Г. Демиденка, проф. О.В. Петришина. – Х.: Право, 2009. – 256 с.